

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ. Από τῆς 1 'Ιανουαρίου ἕως 1 'Ιουλίου Ποσιτερικοῦ 8ρ. 6. — 'Εξωτερικοῦ 9ρ. 7ρ. 8.	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ καὶ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ MIX. I. ΓΑΛΑΝΟΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ «'Αναπλάσεως» καὶ ἐκδόσεως τοῦ Χρυσόστομου ἐδῶς Φυλίσσου, 5, παρὰ τὴν 'Ιερὰν Σινόδον.
---	--	---

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πίστις καὶ ἐπιστήμη Α΄. — Τὸ καθῆκον πρὸς καθαρισμόν τοῦ κλήρου μας, ὑπὸ Τιμοθ. 'Αναστασίου. — Πίθηκὴ ἀτομικὴ, ὑπὸ Δαμασκηνοῦ Πολυδώρου, ἀρχιμανθρίτου. — Ὁδηγέλιον τῆς δευτέρας Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν. — Τὸ Διήγημα τῆς «'Αναπλάσεως». Ἡ πραγματικὴ ζωὴ, ὑπὸ Κορλλιῆς Δακκλοπούλου. — Μαθηταίς, ἑκδόσις «'Αναπλάσεως». — Ἐκδόσις τῆς Κινῆς Διαθήκης ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. — Ἐπιστολὴ 'Εκπερικλοῦ Σύλλογου Βόλου. — Ὁ κ. 'Υάκινθος Λουκάδων. — Ἀνάγκη νὰ ἐργασώθῃ ἀντίδρασις κατὰ τῆς ἀθείας. — Ἀπόστολος καὶ Ὁδηγέλιον. — Κήρυγμα «'Αναπλάσεως».

ΠΙΣΤΙΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Α΄

Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ πίστις, δοθεὶς ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ τὰς φιλίας καὶ σύμμαχοι πρὸς καλὸν τοῦ ἀνθρώπου, παρεξηγήθησαν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην πλάνην καὶ ἐθεωρήθησαν ὡς ἐχθρικαὶ καὶ ἀσυμβίβαστοι.

Οἱ μὲν, ἀποκλειστικοὶ τῆς πίστεως διασώζονται, οὐδ' ἀνέχονται ν' ἀκούσωσι τὴν ἐπιστήμην. Διὰ τί; Διότι τὴν νομίζουσιν ὡς ἔργον ἔχον νὰ προάγῃ τὸ φρόνημα τῆς ἀθείας καὶ τῆς ἀπιστίας, καὶ νὰ ἀνασπᾷ ἀπὸ τὰς ἀνθρωπίνους συνειδήσεις καὶ κοινωνίας τὴν πίστιν καὶ τὴν εὐσέβειαν. Προνοῦσιν ἐπομένως, ὅτι, ὅπου περισσοτέρα ἐπιστήμη, ἐκεῖ ὀλιγώτερος ἀπομένει χώρος διὰ τὴν πίστιν, ὅτι πᾶσα ἐπιστημονικὴ ἐπέκτασις εἶνε καὶ μία θρησκευτικὴ ἐκτόπισις, ὅτι ἐπιστήμη καὶ πίστις εἶνε ὠρισμέναι, ὅχι νὰ χαίρεται, ἀλλὰ νὰ γρονθοκόπωνται, ὅτι ἡ ἀμοιβαία σχέσις τῶν εἶνε ἡ τοῦ ἀλληλοεργώματος, καὶ ὅτι ἡ ἀσφάλεια, ἡ πρόδος καὶ ἡ ἀκμὴ τῆς πίστεως ἀπαίτουσι τὴν νέκρωσιν τοῦ ἐπιστημονικοῦ ενδιαφέροντος καὶ τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν ἐπιστημονικῶν σπουδῶν.

Μὲ τὴν αὐτὴν ἰδέαν, ἀλλ' εἰς τὸ ἐναντίον στρεφόμενῃ, φρονοῦσιν ἄλλοι, τῆς ἐπιστήμης αὐτοὶ τύφοι διασώζονται, ὅτι ἡ πίστις φονεύει τὴν ἐρευνάν, ἄρα καὶ τὴν

ἐπιστήμην, καὶ μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ πρώτη δένει μόνον ἐμπόδιον, ἀλλὰ καὶ ἀρνήσις τῆς δευτέρας, κηρύττουσιν κατὰ τῆς θρησκείας πόλεμον καὶ ζητοῦν τὴν ἐξόντωσίν της. Κατ' αὐτοὺς, ἐνῷ ἡ ἐπιστήμη εἶνε ἐλευθερία, γνῶσις, ἀλήθεια, φῶς, ἡ πίστις δεσμεύει, καὶ τρεφομένη ἐκ τοῦ σκότους, καλλιεργεῖ τὴν ἀμάθειαν, τὴν δεισιδαιμονίαν, τὴν πρόληψιν, τὸ ψεῦδος. Καὶ ἐπειδὴ φρονοῦν ὅτι, ὅπου εἶνε ἰδρυμένον τὸ ἱερὸν τῆς πίστεως, κινδυνεύει ὁ ὅρονος τῆς ἐπιστήμης, πρεσβεύουν ὅτι ἡ ἐπιστήμη πρέπει νὰ καταφάγῃ τὴν πίστιν, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ φῶτά της τότε μόνον θὰ ἐκχυλοῦν ἀφθονα καὶ λαμπρά, ὅταν ἡ θρησκεία παύσῃ νὰ σκεπάζῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας μὲ τὸν ζόφον ὑπερφυστικῶν πλανῶν καὶ πρόληψεων.

Ἐν μέσῳ τῶν δύο αὐτῶν στρατοπέδων ἵσταται ἕτερον. Τὶ ἔχον ἐπὶ τῆς σημαίας τοῦ; Τὴν πίστιν ἀδελφωμένην μετὰ τῆς ἐπιστήμης. Ἐκ τίνος πεποιθήσεως; Ἐκ τῆς πεποιθήσεως ὅτι ἀληθὴς πίστις καὶ ἀληθὴς ἐπιστήμη δὲν δύνανται παρὰ νὰ ᾔνε φιλία καὶ σύμμαχοι, καὶ ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη τελείως ἐκυηρετεῖται περιφανέστερον, ὅπου τὸ πῦρ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀληθοῦς ἐπιστήμης δίδουσι, τὸ πρῶτον τὴν ζωογονοῦσαν θερμότητά του, τὸ δὲ δεύτερον τὴν φωταγωγοῦσαν λάμψιν του.

Ποιοὶ ἔχουσι τὸ δίκαιον; Διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῆς «'Αναπλάσεως» ζήτημα δὲν ὑπάρχει. Ὁ Χριστὸς ἐκάλεσεν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας, καὶ τὴν χριστιανικὴν σημαίαν ἐβάστασαν καὶ περιήγαγον ἐν θριάμβῳ ἄνδρες ἐπίσης ὑπέροχοι ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς πίστεως, ὅσον καὶ ἐν τῇ σφαίρᾳ τῆς ἐπιστήμης. Ὁ δὲ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν κατὰ τὴν Γραφὴν δὲν εἶνε μόνον ὁ δῶσας τὴν πίστιν, ἀλλ' ὁ ἐξευρῶν καὶ πᾶσαν ὁδὸν ἐπιστήμης.

Ἀλλ' ἡ ἡμιμάθεια ἀπὸ τοῦ ἐν μέρους, ἡ ἀμάθεια ἀπὸ

τὸ ἄλλο, δὲν παύουν ἀπὸ τὸ νὰ φρονοῦν ὅτι ἐπιστήμη καὶ πίστις εἶνε ἀδιάλλακτοι καὶ ἀσύμβιβαστοι, οἱ δὲ γνήσιοι χριστιανοί, ἐφειλέται διὰ τὴν ἀλήθειαν ὅχι μόνον πρὸς τὸν ἑαυτὸν τινά, ἀλλὰ καὶ πρὸς πᾶσαν ψυχὴν, πρέπει νὰ κατέχωσιν ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα, διὰ τῶν ὁποίων, εἴτε ἐξ ἰδίας πρωτοβουλίας, εἴτε προκαλούμενοι, νὰ δύνανται νὰ ἀποδεικνύωσιν ὅτι ὕψις ἐπιστήμη δὲν ἔχει τίποτε τὸ ἀντικείμενον πρὸς τὴν ὑγιαίνουσαν πίστιν.

Ποῖα τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα;

Ἡ ἐκθεσις αὐτῶν μετὰ πίσης συντομίας, ἀλλὰ καὶ πάσης σαφηνείας, θὰ μᾶς ἐπασχολήσῃ εἰς σειράν ὁλγίων τινῶν ἀσθρῶν.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΠΡΟΣ ΚΑΘΑΡΙΣΜΟΝ ΤΟΥ ΚΑΘΡΟΥ ΜΑΣ

Ἐδειξαμεν εἰς τὸ προηγούμενον ἀρθρον, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ὑποφέρει ἕνεκα τῆς εἰσπληθῆσεως ἀνικάνων καὶ ἀναξίων λειτουργῶν ἐν αὐτῇ. Ἐπομένως ἡ θεραπεία τῆς εἶνε ἐνδεειμένη. Ἡ εἰσπληθῆς δηλαδὴ αὕτη πρέπει νὰ παύσῃ διὰ τὸ μέλλον. Ἀλλὰ τοῦτο καὶ μόνον θὰ ἴη ἀνεπαρκές. Πρέπει δηλαδὴ νὰ γείνῃ καὶ ἐκκαθάρσις τῶν ἤδη εἰσπληθῶντων, ὅπως ἀποκοπῶσιν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας ὅσοι τῶν λειτουργῶν αὐτῆς εἶνε μεμαρτυρημένως ἀνεπίδεκτοι μετανοίας καὶ βελτιώσεως, καὶ ἀποτελοῦσι σπουδαῖον πρόσκομμα εἰς τὸ ἔργον τῆς, σκανδαλίζοντας ἀντὶ τῆς ἐποικοδομοῦσιν.

Ἐὰν εἰς τὴν δικαιοσύνην, εἰς τὴν διοίκησιν, εἰς τὸν στρατόν, εἰς τὸ ναυτικόν, κρίνεται ὠφελίμος ἡ ἐκκαθάρσις, εἰς τὴν Ἐκκλησίαν κυρίως εἶνε ἀπαραίτητος. Διότι ἄνευ Ἐκκλησίας ἀγαθούσης ὅλα θὰ εἶνε ῥυπαρά καὶ ἀκαθάρτα. Ἐκκλησία δὲ ἀγιάζουσα δὲν δύναται νὰ ἰννοηθῇ, ὅταν διατηρῇ καὶ ἐξακολουθῇ νὰ εἰσδέχεται εἰς τὰς τάξεις τῆς κληρικὸς ψυχικῶς ῥυπαρὸν καὶ ἀκαθάρτον.

Δὲν θέλω νὰ εἰπῶ διὰ τοῦτου, ὅτι οἱ κληρικοί δύνανται νὰ ᾄδῃ ἐκτός πάσης ἀμαρτίας. "Ὁχι!" Εἰς καὶ μόνος εἶνε ὁ ἀναμάρτητος, εἰς καὶ μόνος ἡδυνήθη ἐπὶ τῆς γῆς ἀσφαλῶς καὶ ἀνέξελγντως νὰ εἴπῃ: "τίς ἐλέγχει με περὶ ἀμαρτίας"; Ἀλλὰ ἔννοῶ ὅτι οἱ κληρικοὶ ὀφείλουσι νὰ ᾄδῃ περισσότερο τῶν ἄλλων ἐν συνειδήσει, περισσώτερον τῶν ἄλλων τῷ Πνεύματι ζῶντες καὶ τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες. Ἐννοῶ οἱ κληρικοὶ νὰ ᾄδῃ, νὰ γινώσκουν ποῦ ὑπάρχουν, καὶ νὰ ὀδηγοῦν τοὺς ἐν σκαλοῖς δρόμοις εἰς ὁδοὺς εὐθείας. Ἐννοῶ οἱ κληρικοὶ νὰ ᾄδῃ, συμφωνοῦν πρὸς ἑαυτοὺς καὶ νὰ μὴ παρουσιάζωσι τερατώδη τὴν ἀντίθεσιν τῶν ἔργων τῶν καὶ τοῦ καθόλου βίου τῶν πρὸς τὸ ἱερόν ἁγίωμα των.

Ἀναξίους λειτουργοὺς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ δὲν θέλει ὁ Χριστός, δὲν θέλουν οἱ Κανόνες τῆς, δὲν θέλει ἡ στοιχειώδης λογικὴ, ἡθικὴ καὶ δικαιοσύνη. Τί ἀρτεῖται ἡ Ἐκκλησία ἐκ τῶν ἀναξίων; φθοράν. Καὶ ἡ κοινωνία; ἀποσύν-

θεσιν. Καὶ ἡ οἰκονομία; Ἀμάθειαν, ψυχρότητα, ἀγριότητα, ἐκλύσιν. Λειτουργοὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνάξιοι εἶνε ψυχῶν ὀλετῆρες, τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς δικαιοσύνης πολέμιοι, ἀποκλείοντες τὰς πύλας τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὠθοῦντες πρὸς τὴν ἀβυσσὸν τῆς χολάσεως τῆς αἰωνίου.

Πᾶς λοιπὸν ἀνάξιος ὅς τιθῇ ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων ἐξω παντὸς ἀξιώματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Τοῦτο εἶνε χρέος τῶν Πατριαρχῶν, τῶν Μητροπολιτῶν, τῶν Ἀρχιεπισκόπων, τῶν Ἐπισκόπων, ὀφειλόμενον πρὸς τὸν Χριστόν, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, πρὸς τὴν κοινωνίαν, πρὸς τὴν οἰκονομίαν, πρὸς τὴν ψυχὴν πᾶσαν, πρὸς τὸν ἑαυτὸν τῶν, ἐπειδὴ ἡ ἱεραρχία εἶνε τεταγμένη πρὸς τοὺς ἄλλους διὰ τὴν ἐμποδίσῃ τὴν εἰσόδον ἀκαθάρτων στοιχείων εἰς τὴν ἱερατείαν, καὶ ἐκβάλλῃ αὐτὰ, ἐὰν εἰσπληθῶσιν, φωροβότα δὲ ἀποδεικνύονται ἀδιόρθωτα. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτοις ἡ μὴ χειροτονία τῶν ἀναξίων καὶ ὁ καθαρισμὸς τοῦ κλήρου ἀπὸ τῶν αἰσθηπῶν αὐτοῦ μελῶν ἐπιβάλλεται ἐκ στοργῆς πρὸς αὐτοὺς τούτους τοὺς ἀνικάνους ὑποψήφιους καὶ τοὺς ἀδοκίμους ἐκκλησιαστικῶς λειτουργοὺς.

Ἡ χειροτονία ἀναξίων εἶνε ἔγκλημα ἡθικῶς σφαγιασμοῦ ἀνθρώπων τυφλῶν, ἐξ ἀμαθείας καὶ ὀλοφροσύνης ἐρχομένων νὰ σφαγίσωσι ψυχὰς, κοινωνίαν, οἰκονομίαν, καὶ νὰ μεταιώσωσι τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας, ἡ δὲ ἔνοχη τῆς ἀνεγχομένης τοῦτο διοικήσεως Ἐκκλησίας δὲν εἶνε βεβαίως μικρὰ καὶ ἐκ τῶν συνήθων.

Σφαγιάζεται καὶ εἰς τὸν ψυχικὸν ὄλεθρον ῥίπτεται ὁ εἰς κληρικὸν χειροτονούμενος, χωρὶς νὰ ἔχη οὐδέμιαν πρὸς τοῦτο ἐσωτερικὴν κλίσιν καὶ καμμίαν γνώσιν τῶν βαρυτάτων ἐθνῶν τῆς ὑψηλῆς τοῦ ἱεροῦ καὶ ἐπισκόπου ἀποστολῆς. Ὅταν δὲ γίνῃται ὁ τοιοῦτος περιγέλως ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὅταν καταστήσῃ ὄνειδος, καὶ βλασφημῇται ἐν τῷ προσώπῳ του καὶ ἐξουτελλῇται τὸ πανυπερίτιμον τῆς ὀρθοκείας ὄνομα, ἡ βαρυτάτη ἔνοχη δὲν εἶνε μόνον ἰδική του, ἀλλὰ καὶ ἐκείνων οἵτινες ἐσπεισμένως καὶ ἀνεξέτακτως ἔδωκαν αὐτῷ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ θῆσιν ποιμένας, ἐνῶ τῷ ἡμοῦζε τάξις προσκλαίοντος καὶ κατηχουμένου.

Γινώσκον τὸ λόγιον, καθ' ὃ δὲν πρέπει νὰ παῖξῃ τις ἐν οὐ παικτοῖς. Ἐπιτρέπεται λοιπὸν τὸ παῖξιν δι' ἀναξίων χειροτονιῶν μὲ τὴν θέσιν χάριν, μὲ τῶν ψυχῶν τὴν σωτηρίαν, μὲ τὸν Θεὸν τὸν θέλοντα τὴν Ἐκκλησίαν ἀγνήν καὶ ἁμώμεν, μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ρυτίδα;

Εἰσαγγέλις εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀνάξιος καὶ ἐπιμένει νὰ ᾄδῃ τοιοῦτος; Ἀς ἐμβλεῖν ἐπ' αὐτῆς σύμφωνα πρὸς τοὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς ὁποίους οἱ διοικοῦντες αὐτὴν ἐκλήθησαν νὰ ἐφαρμόζωσιν, ὅχι δὲ νὰ ἔχωσιν ἐν ἑχρηστίᾳ. Παρουσιάζεται δὲ διὰ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ ἀνάξιος; Ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ὅς τῷ κατὰ δεξιῇ, ὅτι τὰ ἀνομήματά του δὲν ἐσκεπάζθησαν ἀπὸ τὴν τραφεῖσάν κόμην καὶ γενειάδα, καὶ ὅς τὸν παρὰ πέμψῃ εἰς τὸ κυρεῖον ἢ εἰς τὸ μοναστήριον.

Ἡ ἐκκαθάρσις τοῦ κλήρου μας διὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν σχετικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων εἶνε ὁ πρῶτος δὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ἀνορθώσεως καὶ ἡ μετὰ ἐπιτακτικῇ

ὑποχρέωσις τῆς διοικήσεως Ἐκκλησίας μας. Ἀς ἐλπίσωμεν ὅτι αὕτη δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ ἐκτελέσῃ ἔργον, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνάγκην ἡ κοινωνία κατενόησε πρὸ πολλοῦ.

Τιμὸθεος Ἀναστασίου.

ΗΘΙΚΗ ΑΤΟΜΙΚΗ

Καθίκοντα τῆς ἡθικῆς ἡθικῆς ἀφορῶντα τὴν ψυχὴν ἀναφέρονται εἰς τὰς διαφόρους δυνάμεις, καθηκοντοτήτα, δίκαιον, θέλησιν, τὰς ἐπὶ τὰς πρέπει ν' ἀναπτύσσων καὶ ἰσχυρῶν εἰς τὴν πειθαρχίαν χάριν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ἀγαθοῦ.

Πάντα τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἔχομεν νὰ ἐκπληρώσωμεν πρὸς τὸ ἡμέτερον σῶμα, εἶνε ἀναγκαῖα συνέπεια ἐκείνων, τὰ ὁποῖα διεγράφησαν ἡμῖν ὡς ἀφορῶντα τὴν ψυχὴν ἡμῶν. Πάντα τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἔχομεν νὰ ἐκπληρώσωμεν πρὸς τὴν ψυχὴν ἡμῶν, ἀπορρέουσιν ἐκ τῆς κατὰ τινὰ τρόπον οὐχ ἥττον καταφανῆ, ἐκ τοῦ γενικοῦ σκοποῦ, ὅν ὁ ἡθικὸς νόμος ἐπιβάλλει ἡμῖν ὅπως ἐπιδιώκωμεν ἀδικαίωτος καὶ ἀκαταπαύστως, ἢ ἐκ τῆς τάξεως, τὴν ὁποίαν ὑποχρεοῦμεθα νὰ εἰσαγάγωμεν ἐν τῷ βίῳ ἡμῶν, τῆς τελειότητος, εἰς ἣν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ὑψωθῶμεν ἐπὶ μετὰ καὶ μετὰ.

Ἐπειδὴ ὁ γενικὸς αὗτος σκοπός, ἡ τάξις αὕτη, ἡ τελειότης αὕτη, δὲν δύναται νὰ πραγματοποιηθῇ οὔτε μάλιστα νὰ ἰννοηθῇ ἄνευ τῆς ἐξασκήσεως τῆς βουλήσεως, τῆς ἐσωτερικῆς ταύτης δυνάμεως, ἥτις δὲν ὑπάρχει ἐὰν δὲν ᾔη ἐλευθέρῃ καὶ ἥτις συγγέεται μετὰ τῆς ἐλευθερίας, προκύπτει ἐντεῦθεν ὅτι ἡ συντήρησις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς βουλήσεως ἡμῶν εἶνε τὸ πρῶτον καθήκον, τὸ ὁποῖον ἡ ἡθικὴ διαγράφει ἡμῖν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ψυχὴν ἡμῶν.

Ἐπειδὴ ἡ θέλησις ἡμῶν δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἐν ἡμῖν ἄνευ τοῦ λογικοῦ, διότι ἄνευ τοῦ λογικοῦ πίπτομεν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν ὀρέξεων ἢ τῶν παθῶν ἡμῶν, ἐπειδὴ, ἄλλως τε, τὸ λογικὸν εἶνε ἀναγκαῖον ὅπως γνωρίσῃ ἡμῖν τὸν νόμον, ὅστις πρέπει νὰ κανονίξῃ τὸν βίον ἡμῶν καὶ ν' ἀρίστη ᾔη τὴν ἐκλογὴν μετὰ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, ἡ διατήρησις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τοῦ λογικοῦ ἡμῶν εἶνε, ὡς πρὸς τὴν ψυχὴν ἡμῶν, καθήκον ἐπίσης ἐπιτακτικόν ὡς ἡ διατήρησις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς θέλησεως ἡμῶν.

Τὸ λογικὸν καὶ ἡ θέλησις ὁμοῦ δὲν ἐξαρτῶνται εἰς τὴν πραγματικῶν τῆς ἡθικῆς τάξεως, διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μόνον πνευματικὸν καὶ ἐλεύθερον ὄν, εἶνε ἐπίσης ὄν εὐαίσθητον. Τὸ ἀγαθόν, τὸ ὁποῖον προβάλλεται εἰς αὐτόν ὡς ὁ ὑπέρτατος σκοπὸς τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ, χάριν τοῦ ὁποίου ὀφείλει νὰ θυσιάσῃ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ, τὰς τέρψεις του, ἐνίοτε τὰ τρυφερότατα καὶ γλυκύτατα αὐτοῦ ἀντικείμενα, πρέπει νὰ δύναται ν' ἀγαπᾷ αὐτὸ (τὸ ἀγαθόν), ὅπως πᾶσαι αἱ θυσίαι, ὅς τοῦτο ἐπιβάλλει ἡμῖν, ὡς ἡττον ὀδυνηρὰ, πρέπει νὰ ἰννοῖ οὐ μόνον τὰς αὐστηράς αὐτοῦ ἀπαιτήσεις, ἀλλ' ἐπίσης τὸ μεγαλεῖον καὶ τὸ κάλλος αὐτοῦ. Ὅθεν, τὰ τελευταῖα ταῦτα πλεονεκτήματα ἀπευθύνονται ὀλιγώτερον εἰς τὴν διάνοιαν ἢ εἰς τὸ αἶσθημα, καὶ ἐντεῦθεν ὀφειλομένη νὰ καλλιεργηθῶμεν ἐν ἡμῖν τὸ καλῶς αἰσθάνεσθαι

καὶ προσηκόντως ἀγαπᾷ. Ἡ εὐαίσθησις λοιπὸν εἶνε ἐν τῷ ἔργῳ τῆς τελειοποιήσεως ἡμῶν ὡς ἀναγκαῖον ἐπιτελεσθῆναι τοῦ λογικοῦ καὶ τῆς θέλησεως, καὶ εἶνε δι' ἡμᾶς καθήκον ν' ἀναπτύσσωμεν αὐτὴν ἀκαταπαύστως ἐξακολουθῶντες αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τῶν μετὰ τὴν ἀξίαν νὰ συγκινήσωσιν αὐτὴν.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ γνωρίζωμεν τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα διαγράφονται ἡμῖν ὡς πρὸς τὰς διαφόρους ἡμῶν δυνάμεις, πρέπει προσέτι νὰ γνωρίζωμεν διὰ τίνος τρόπου, διὰ τίνων μέσων, θὰ κατορθώσωμεν νὰ ἐκπληρώσωμεν αὐτά. Ἡ ἀνάπτυξις τῆς θέλησεως εἶνε ἔργον ἐν γένει αὐτῆς τῆς θέλησεως. Ἡ δὲ ἀνάπτυξις αὐτῆς πρέπει νὰ τελεῖται εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ἀνεξάρτητον εἰς τὸ συμφέροντος, εἰς τὸ πάθος, εἰς τὸν συμβουλῶν τοῦ φόβου, εἰς τὸν ὀλεθρῶν τῆς φιλαυτίας, συγγύτερον μετὰ τὸν ἐπικινδύνου ἢ τῆς πλεονεξίας καὶ τῆς ἡδονατικῆς, καὶ εἰς τὸ νὰ βλέπῃ μόνον ὑπεράνω αὐτῆς τοὺς νόμους τοῦ λογικοῦ, καὶ τὰς ἀπολύτους ἐπιταγὰς τῆς συνειδήσεως. Ἡ ἐξουσία αὕτη τῆς θέλησεως ἐπὶ τῶν ἀπερισκέπτων κινήσεων τῆς καρδίας καὶ τῶν αἰσθησέων ἢ τῶν ἰδιοτελῶν ὑπολογισμῶν τοῦ ἡγισμού, ἀποτελεῖ τὸν λεγόμενον χαρακτήρα, καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκτιμᾶται μετὰ τὸν χαρακτήρα παρὰ διὰ τὰ ἔξωκα δῶρα τοῦ πνεύματος, διότι ταῦτα ἔχομεν ἐκ τίνος γεννησιουργίας τῆς φύσεως, ἐνῶ ὁ χαρακτήρ εἴμεθα ἡμεῖς αὐτοί, ἐκείνου ὅπου ὑπάρχει ἐν ἡμῖν ὡς τὸ μετὰ τὸν οὐσιώδες καὶ τὸ μετὰ τὸν προσωπικόν. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τις ἐν μὲν ἡμέρᾳ τὸν βαθμὸν τοῦτον τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀσφαλείας. Ἐπιτυγχάνομεν αὐτόν προϊόντος τοῦ χρόνου, διὰ μεγάλης ἐπαγρυπνήσεως ἐξακολουθῶντες ἐπὶ τῶν πράξεων ἡμῶν καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ τὸν ἡμεῶν ἡμῶν σκέψεων, διὰ μὲν ἀδυσωπήτου πειθαρχίας ἥτις δὲν συγχωρεῖ ἡμῖν οὐδεμίαν ἑλλειψιν ἡθικῆς δράσεως, διὰ πάντων ταύτων ἐπιτυγχάνει τις ταῦτο, ἐὰν ἴη καὶ μόνον οἱ ῥόθυμοι μένουσιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δρόμου.

Ἡ ἀνάπτυξις τῆς διανοίας ἐξαρτᾶται ὁμοίως ἐξ ἡμῶν ὡς ἡ τοῦ χαρακτήρος, διότι ἡ διανοία ἀναπτύσσεται διὰ τῆς σπουδῆς, τῆς σκέψεως, τῆς παρατηρήσεως, τῆς κρίσεως, τῆς ὁμιλίας μετὰ τῶν ὁμοίων ἡμῶν, ἡ δὲ τῆς ἀναγνώσεως τῶν ἔργων αὐτῶν, καὶ πάντα ταῦτα τὰ μέσα εἶνε ἐντελῶς ἐν τῇ ἐξουσίᾳ ἡμῶν αὐτῶν εἶνε πράξεις, τὰς ὁποῖας, κατὰ διαφόρους ἀναλογίας, εἴμεθα πάντοτε ἐλεύθεροι νὰ ἐκπληρώσωμεν, καὶ ὡς ἄνευ τὰ ἄριστα προσόντα μένουσιν ἄνευ ἡ μάστις διατρέχουσι τὸν κίνδυνον νὰ ἀπολεισθῶσιν ὡς ἀπόλλυσι τις τὴν χρῆσιν μέλους τινός, ὅπου δὲν ἐξασκᾶται. Νὰ μὲν τις ἐν τῇ ἀγνοίᾳ, ἐνῶ, ὅπως ἐξέλεθ, αὐτῆς, δὲν ἀπαιτεῖται ἡ προσπαθεῖ τις ἐκ μέρους τῆς θέλησεως, εἶνε τῷ ὄντι πνευματικὴ αὐτοκατοχή, ἥτις μεταβάλλεται ταχέως εἰς ἡθικὴν αὐτοκατοχήν, διότι ἡ ἐξέσκησης τοῦ ἀγαθοῦ προϋποθέτει ἀναγκαστικῶς τὴν γνώσιν αὐτοῦ. Δὲν ἀρκεῖ δὲ νὰ διδασκῇ τις ὅτι ἄλλων, πρέπει νὰ σπουδάζῃ πρὸ πάντων νὰ διδάσκῃ αὐτὸς ἑαυτόν. Ἡ παιδεία, τὴν ὁποίαν ἱλάσμεν παρὰ τῶν ἄλλων, ὡς τὰ δῶρα ἄνω ἐλάττωμεν παρὰ τῆς φύσεως, εἶνε εὐεργεσία ἀξία τῆς εὐγνωμοσύνης ἡμῶν, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἡ πλήρωσις καθήκοντος τινός. Τὸ καθήκον ἡμῶν δύναται νὰ ἐκπληρωθῇ μόνον δι' ἡμῶν αὐτῶν.

κατὰ συνέπειαν, εἰς ἡμᾶς ἐναπόκειται νὰ συμπληρώσωμεν, ἢ τοῦλάχιστον νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ διὰ τῆς γενναιοφροσύνης τῶν ὁμοίων ἡμῶν ἀρξάμενον ἔργον.

Τέλος ὀφείλομεν ν' ἀποβλέψωμεν ἐπίσης εἰς τὴν καλλιέργειαν τοῦ παθητικοῦ ἡμῶν. Κατὰ τὴν φύσιν τῶν ἀντικειμένων, ἐφ' ᾧ προσηλοῦμεν τὴν φροντισίαν καὶ τὴν δίκνοιαν ἡμῶν, κατὰ τὸν χαρακτήρα τῶν προσώπων, μετ' ὧν συνήθως ἐπισκόμοιθα ἐν σχέσει, ἀναπτύσσομεν ἐν ἡμῖν καλὰ ἢ κακὰ αἰσθήματα, πάθη ταπεινὰ ἢ γενναῖα. Καὶ τὰ μὲν καὶ τὰ δεῖ, δυνάμεθα, κατὰ τὴν ἀρέθειαν ἡμῶν, νὰ συντελέσωμεν ὅπως γεννηθῶσι, νὰ τὰ διατηρήσωμεν καὶ νὰ τὰ διαγείρωμεν ἐν ἡμῖν εἰς σημεῖον ὥστε νὰ καταστήσωμεν αὐτὰ διασπόμενα τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἢ νὰ καταπιεζώμεν αὐτὰ ὅτε εἶνε ἀκόμη ἔμβρυα, ὅτε εὐρίσκονται ἀκόμη ἐν καταστάσει ἀοριστοῦ τινὸς κινήσεως μολὲς διακρίνομένης ὑπὸ τῆς συνειδήσεως. Εἶνε ὀφείλομεν νὰ ἐπιδιώκωμεν μόνον τῶν ταπεινῶν, τῶν φιληδόνων, τῶν ἐγωιστικῶν, τῶν φθονερῶν παθῶν τὴν πᾶντλή ἐξαφάνισιν. Ἀλλὰ τὰ εὐγενῆ καὶ ὑψηλὰ αἰσθήματα, ἐκείνα τὰ ὁποῖα συντελοῦσιν ὅπως καταστήσωσιν ἡμᾶς καλῆς καὶ εὐτυχιστέρας, τὴν ἀφιλοκέρδη φιλίαν, τὸν θαυμασμόν τοῦ ὁραίου καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν ἐπιστήμην, τὸν ἔρωτα τῆς τέχνης, τὰς ἀγίας συγκινήσεις τῆς πίστεως, πάντα ταῦτα πρέπει νὰ προσκαλῶμεν ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ὅταν δὲν εὐρίσκωνται αὐτόματως ἐν αὐταῖς, πρέπει νὰ καλλιέργωμεν, ὥστε νὰ εἶναι, αὐτὰ διὰ τῆς θεωρίας τῶν πράξεων καὶ τῶν ἔργων, τῶν ἀκαταλλοτέρων διὰ τὴν πρὸς αὐτὰ ἀγάπην ἡμῶν ἢ συνακρότητάς τινος ἀνθρώπων, τὰ διδάγματα καὶ τὰ παραδείγματα δύνανται νὰ ἐκασκήσωσιν ἐφ' ἡμῶν τὴν σωτηριωδέστεραν ἐπιρροήν.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

Ἐν Γενεύῃ

Δημοσθένης Πολυδώρου
Ἀρχιμανδρίτης.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

25 Φεβρουαρίου.

(Μάρκ. Β' 1-12).

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναούμ· καὶ ἠκούσθη ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι. Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοί, ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν καὶ ἐβάλεν αὐτοῖς τὸν λόγον. Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτόν, παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων. Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσει αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγκαν τὴν στέγην, ὅπου ἦν καὶ ἐξορύξαντες γαλῶσι τὸν κράββατον, ἐφ' ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ· Ἦκουσ, ἀφέονται σοὶ αἱ ἁμαρτίαι σου. Ὦσαν δὲ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογίζεμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν· Ὅτι οὕτως οὕτως λέγει βλασφημία· τίς δύναται ἀφίεναι ἁμαρ-

τίας, εἰμὴ ὁ Θεός; Καὶ εὐθέως ἐπιγινώσκων ὁ Ἰησοῦς τὸ πνεῦμα τοῦ ὅτι οὕτως διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν; τί ἐστὲν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ· Ἀφέονται σοὶ αἱ ἁμαρτίαι, ἢ εἰπεῖν· Ἐγείρει, καὶ ἄρῃ σου τὸν κράββατον, καὶ περιπάτει; Ἦν δὲ εἰδῆς ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφίεναι ἐπὶ τῆς γῆς ἁμαρτίας, (λέγει τῷ παραλυτικῷ)· Σοὶ λέγω, ἐγείρει, καὶ ἄρῃ τὸν κράββατόν σου, καὶ ὕπαγε εἰς τὸν οἶκόν σου. Καὶ ἡγήθη εὐθὺς, καὶ ἄρξας τὸν κράββατον, ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων ὥστε ἐξίστασθαι πάντας, καὶ δοξάζειν τὸν Θεόν, λέγοντας· Ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν.

Ἐρμηνεία

Ποῖον λόγον λαλεῖ ὁ Χριστός; Τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἀγιότητος, τῆς ἀγάπης, τῆς σωτηρίας, τῆς ζωῆς. Καὶ ποῦ τὸν λαλεῖ; Μέσα εἰς τὸν οἶκόν. Ὡς οὐτοτρόπως καὶ ἡμεῖς μέσα εἰς τὰ σπύτια μας, εἰς τὰς οἰκογενειακάς συναθροίσεις τῆς ἐσπέρας, πρὸ πάντων δὲ κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ τὰς ἐπισημοτέρας ἑορτάς, ὅσαι συνδυάζονται μὲ ἀργίαν, ἢ ἀναγινώσκωμεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἢ ἐξηγώμεν αὐτόν, ἢ συζητῶμεν ἐπ' αὐτοῦ, ἢ φωτιζώμεθα, ἢ παρηγορώμεθα, ἢ ἐμπνεώμεθα, ἢ στηρίζωμεθα, ἢ τρεφώμεθα, ἢ δροσιζώμεθα καὶ ἢ ζῶμεν ἐξ αὐτοῦ. Καὶ ὅταν περισσώτεροι οἰκογενεῖαι συναθροίζωνται ἐπὶ τὸ αὐτό, σήμερον εἰς τοῦτο τὸ σπύτι, αὐριὸν εἰς ἄλλο, καὶ οὕτω καθέτης, τὸ καλῆτερον, ὅπου ἔχουν νὰ κἀμῶν, εἶνε αὐτό. Τί δηλαδὴ; Ἀντὶ νὰ σκοτώνουν τὸν καιρὸν των εἰς φιλοκαρίας, ἀργολογίας, καταλαλιάς, ψιθυρισμούς, συκοφαντίας, καὶ πικτικὰς ματαιότητας, νὰ ὁμιλοῦν περὶ σεμνῶν καὶ ἀξίων τῆς ἀνθρωπίνης προσοχῆς ἀντικειμένων, μετὰ πάσης κοσμικότητος, εὐπρέπειας, προσηγορίας, ἀνεκτικότητος, εἰρήνης, ἀγάπης καὶ χάριτος. οὕτως ὥστε ὁ καθέας νὰ ἀπερχῇται μὲ τὴν συνείδησιν ὅτι ὁ καιρὸς δὲν ἐπαταλήθη, καὶ ὅτι ἀπῆλθε καλῆτερος παρ' ὅτι ἦλθε.

Εἰς οἶκον διδάσκει ὁ Χριστός, καὶ μόλις ἠκούσθη ὅτι ἐκεῖ ἦτο, συνήχθησαν πολλοί. Ἀπὸ περιέργειαν μόνον διὰ τὴν πρωτότυπον καὶ ἰσχυρὰν διδασκαλίαν αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τὸν πόθον νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ τὰς ἐκδηλώσεώς του, ὅχι. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πίστεως. Καὶ ἡ πίστις αὐτῇ θεομαίνει καὶ φλογίζει καὶ ἐκείνους, οἵτινες ἔφεραν πρὸς αὐτόν τὸν παραλυτικόν, βαστάζοντες τὸν ἐπάνω εἰς τὸν κράββατον, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ κατέκειτο.

Ὑπὸ τὴν ἐπιρροήν τῆς πίστεως ταύτης δὲν ἀποθαρρύνεται ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἠμπούσαν νὰ εἰσάγῃσι τὸν παραλυτικὸν μέσα εἰς τὸν οἶκον. Ἡ πίστις των τοῖς δίδει ὑπόμνην καὶ ἐπιμονήν, καὶ ἡ ἀγάπη των πρὸς τὸν πάσχοντα τοῖς χορηγεῖ θάρρος, τόλμην, ἐπινοητικότητά. Δὲν δύνανται νὰ τὸν εἰσάγῃσι διὰ τῆς θύρας, ἢ ὁποῖα ἀποκλείεται ἀπὸ τοὺς ἐκροωμένους ἀνθρώπους; Τὸν καταβιβάζουσι διὰ τῆς στέγης. Τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡμεῖς εἰς τὸν βίον μας εἰς πολλὴν ἀρετὴν δυνάμεθα νὰ προκόψωμεν, πολλὰ καταρθώμεθα νὰ ἐπιτελέσωμεν, καὶ πολλὰ εὐεργετήματα νὰ κἀμω-

μεν εἰς τοὺς ὁμοίους μας. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο ἔχομεν ἀνάγκην ἀπαραιτήτων. δύο δυνάμεις. Πίστειος πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον. Αὗται αἱ δύο δυνάμεις ἐνέγκουσιν τὸν κόσμον τῆς Εἰδωλολατρίας καὶ τοῦ Φαρισαιοῦ, καὶ τὴν ὅψιν ἡλλαξάν τῆς ἀνθρωπότητος. Αὗται αἱ δύο, εἰς πᾶσαν ἐποχὴν, ἡνωμέναι ὅταν ἦνε, ἀκαταγώνιστοι εἶνε καὶ ἀκατανίκητοι. Ὁ Ἰησοῦς ἐλεῖ τὸν παραλυτικόν. Ἀπὸ τί; Μόνον διὰ φιλελευθέρων; Ὀχι. Ἀλλὰ καὶ ἐνεκα τῆς πίστεως. Τίνων; Ἐκείνων, οἵτινες τὸν κατεβίβασαν ἀπὸ τὴν στέγην. Ἰδὼν, λέγει, τὴν πίστιν αὐτῶν. Βλέπεις θαυμάσια τῆς πίστεως, πῶς ὤφειλε ὅχι μόνον ἐκείνους, οἵτινες τὴν ἔχουν, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους, τοὺς ὁποῖους οὗτοι ἀγκυροῦν; Ἀγαπᾷς λοιπόν; Ἀγαπᾷς ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ἢ γυνὴ τὸν ἀνδρα, ὁ γονεὺς τὸ τέκνον, ὁ υἱὸς τὴν μητέρα, ἢ κόρη τὸν πατέρα, ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφόν; Ἀν ἀληθινὰ ἀγαπᾷς καὶ πιστεῖς. Πίστεις εἰς τὸν Θεόν μὲ θερμότητα, μὲ δυνάμιν, μὲ σφοδρότητα· πιστεῖς πρὸς αὐτὸν μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν σου καὶ ὅλην τὴν καρδίαν σου· πιστεῖς καὶ παρακαλεῖ, ἀλλὰ μὲ ὑπομονήν, μὲ ἐπιμονήν, καὶ ἡ πίστις σου αὕτη θὰ κινήσῃ τὴν εὐσπλαγγίαν καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ.

Εὐσπλαγγίζεται ὁ Χριστὸς καὶ θεραπεύει τὸν παραλυτικόν, ὑπὲρ ὅτι ἐξητήθη ἀπ' αὐτόν. Τί τῷ ἐξητήθη; Θεραπεία σώματος. Αὐτὸς δὲ ἴδων αὐτήν, ἀπὸ εὐδωρίας πρῶτον, θεραπεύει τὴν ψυχὴν. Ἀπῆλλαξε τὸ σῶμα ἀπὸ τὴν παραλυσίαν, καὶ ἡλευθέρωσε τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Προηγήθη δὲ πρῶτη ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν. Διὰ τί; Διὰ νὰ δειχθῇ, ὅτι ἡ θεραπεία τῆς ψυχῆς εἶνε σπουδαιότερα ἀπὸ τὴν θεραπείαν τοῦ σώματος. Καὶ δι' ἑτερόν δὲ λόγον. Ποῖον; Διὰ νὰ δειχθῇ ὅτι ἡ παραλυσία τοῦ σώματος εἶχεν ἐπὶ αὐτὴν ὡς ποινὴ τῆς παραλυσίας τῆς ψυχῆς. Ἀλλὰ καὶ διὰ τρίτον λόγον ἔγενεν ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν. Τίνος; Διὰ νὰ δειχθῇ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτο σωτὴρ καὶ ἱατρὸς σωμάτων, ἀλλὰ καὶ σωτὴρ καὶ ἱατρὸς ψυχῶν, καὶ δούλῳ ἀγαθῷ εἰς τὸ νὰ κατανοηθῇ ὅτι δὲν ἦτο ἀπλῶς τις προφήτης ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ἀλλὰ υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεός.

Οἱ παριστάμενοι ἐκεῖ γραμματεῖς ἐκκαυχόμενοι ἦσαν ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀπήγγειλεν ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Ἐφανερώσαν τὸν πικρὸν καὶ ἀκαταλίσθητον τὸν οὐρανόν. Ὅχι. Εἶπον ὅτι βλασφημῇ ὁ Χριστός, ἀλλὰ τὸ εἶπον ἐν τῷ τῶν καρδιῶν των. Τὸ διελογίσθησαν δηλαδὴ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐξεστόμασαν. Καὶ ὅμως ὁ Χριστὸς ἐγνώρισε τὸν διαλογισμὸν των. Ἐν ποίᾳ δυνάμει; Ἐν τῇ δυνάμει τοῦ ὡς Θεοῦ, διότι καρδιογνώστης εἶνε, καὶ τίποτε δὲν τοῦ διαφύγει. Καὶ ἡμεῖς λοιπόν ἢ ἀποφύγωμεν καθ' ὅλον τρόπον τὸ κακόν, διότι μόνον τοιοῦτοτρόπως δυνάμεθα νὰ εἰμεθα ἀσφαλεῖς ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Ἐκκαμῶμεν τὸ κακὸν κρυφά; Ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εἶνε ὁλοφάνερὸς ἡ ἁμαρτία μας. Κεῖ ἐν μόνον διαλογισθόμεν τὸ πονηρόν, αὐτὸς γνωρίζει τὴν πονηρίαν μας. Ἐνεκα τούτου καθαροὶ καὶ δίκαιοι ἢς φροντισώμεν νὰ εἰμεθα. Εἰς τοῦτο κίετα ὅλη ἡ ἀνθρωπίνη σοφία, ἐδῶ ἔχομεν τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας.

Εἶνε Θεὸς ὁ Χριστός, εὐσπλαγγὴς, καρδιογνώστης, δι-

δων ἄρεσιν ἁμαρτιῶν, ἀλλ' εἶνε καὶ Θεὸς ἰσχυρός. Ὁ λόγος τοῦ δὲν εἶνε μόνον ἀλήθεια, ἀλλὰ καὶ δύναμις. Καὶ διὰ ταῦτα, χωρὶς νὰ χρειασθῇ κοινόν, χωρὶς νὰ καταφύγῃ εἰς φάρμακα, μὲ μίαν του καὶ μόνον προταγὴν, κάμνει καλὰ τὸν παραλυτικόν καὶ γεμᾶτον ἀπὸ ὑγείαν καὶ εὐκνησίαν τὸν στέλλει εἰς τὸν οἶκόν του.

Δι' ὅλα ταῦτα ἢς λάβωμεν ἡμεῖς τὸν τρόπον καὶ θάρρος ἀπέναντι τοῦ Ἰησοῦ. Τρόπον, διὰ νὰ μὴ κάμνωμεν τὸ κακόν, θάρρος διὰ νὰ προσέλθωμεν μετανοοῦντες καὶ ζητήσωμεν ἄρεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μας. Ἐάν τὸ σῶμά μας δὲν ἦνε παραλυμένον, ἀλλὰ πιθανῶς κατέχευται ἀπὸ νόστον ἡ ψυχὴ μας. Καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς ἐδίδαξεν ὅτι αἱ νόστοι τῆς ψυχῆς εἶνε σπουδαιότεραι ἀπὸ τὰς νόστους τοῦ σώματος.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ 'ΑΝΑΠΑΛΑΣΕΩΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

(Κατὰ μετάφρασιν Κρουσταλλίας Δασκαλοπούλου)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 160)

Ἰδοὺ ἡμεῖς πλέον ἄνθρωποι· ἡ Ἐρεϊντα ὅλ' ἕλην χάριτι Θεῷ, καὶ ὁ Θεός, χαρίζων εἰς αὐτὴν τὴν ζωὴν, τὴν ζωὴν καὶ τὸ λογικὸν ἐχάριεν εἰς τὸν δυστυχῆ ἀδελφόν μου! Ὁλὴ ζήρη, καὶ ὅλοι ἀναπνέομεν ἐλευθέρως· ἀπονήλην εἰς τὴν ἀγαπητὴν μου κοιτίδα, ὅπου εὖρον ὅτι ἡ Ἐλεονώρα εἶχεν ὑπερβῆ πᾶσαν προσδοκίαν μου ὡς πρὸς τὰς περιποιήσεις, ἢς κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ἐπεδωκίμουν εἰς τὰ τέκνα μου, καὶ τὰς φροντίδας, εἰς ἃς ὑπεβλήθη διὰ τὸ οἰκοκυρίῳ μου. Ἡ δραστηριὰ ψυχὴ τῆς εἶχε ἀνάγκην ἀποσιώσεως καὶ ἀνεργείας· ὡς ὁ Ἐρεϊντα ὁ IV δὲν ἤθελε νὰ ἐπισκέπτεται· θέλει νὰ ἐπιδεικνύηται· ἀλλὰ τότε φαίνεται ὑπὸ τὴν καλὴν τῆς φύσιν αἱ ὀρεῖαι τῶν θυσιῶν, τῶν ἀγρυπνιῶν, τῆς ἐργασίας, τῶν υπερβολικῶν κόπων, συνάδουν κάλλιον πρὸς τὸν χαρακτήρα τῆς παρὰ ἡ ἡσυχίας καὶ ἡμερῶν μονοτονίας τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας. Ἦδη προσπαθῶ νὰ τῇ προμηθεύω ευκαιρίας τινάς, καθ' ἃς νὰ δύναται ν' ἀναπτύσῃ ὅσην θερμότητα καὶ ἐνέργειαν ἐγκλείει ἐν ἑαυτῇ, καὶ ἀποφύγω πᾶν ὅτι δύναται νὰ διεγείρῃ τὴν ἐξύπνητον τοῦ χαριεπάρους τῆς· οὕτως ἐλπίζω νὰ ζήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς ἐν ὁμονοίᾳ καὶ ἀγάπῃ. Ὡς οἱ ἐξησκημένοι παγοδρόμοι, γνωρίζω τώρα τὰ μέρη, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ πάγος εἶνε εὐθραστός, καὶ δὲν διακινδυνεύω τὰ βήματά μου πρὸς τὰ ἐκεῖ. Τὰ μικρὰ μου δίδυμα εἶνε θελατικώτατα· ὅταν τὰ θέλουν ἐντός τῆς αὐτῆς κοιτίδος, νομίζεις ὅτι δύο κάλυκες ῥόδων, ἀναβλαστήσαντες εἰς τὸ αὐτὸ κλωνίον, δὲν θὰ ὁμοιωθῶν περισσώτερον. Ἐχρὺν τὸ αὐτὸ λευκὸν μέτωπον, τὰς αὐτὰς μαλακίας καὶ λεπτὰς ὀφθαλμοὺς, αἵτινες ἀναβλάσκουν μὲ γραμμὴν σχηματισθεῖσαν διὰ τοῦ χρωστέρος, τοὺς αὐτοὺς μέλανας καὶ ὕγρους ὀφθαλμούς, τὸ αὐτὸ μικρὸν καὶ κορδαλλινὸν στόμα. Ποῖος εἶνε ὁ Λεόντιος; ποῖος εἶνε ἡ Μαρία; μόνος

της μητρὸς των ὁ ὀφθαλμὸς δύναται νὰ τὰ διακρίνῃ. Αὐτὰ τὰ δύο ἀγαπητὰ μικρά μου εἶνε ἡ χαρὰ καὶ ὁ θαυμασμός των πρωτοτόκων μας· εἶνε μεγίστη εὐτυχία διὰ τὸν Ῥοβέρτον καὶ διὰ τὴν Ἀντωνέτταν τὸ νὰ δύναται νὰ λικνίζωσι τὰ νεογέννητα ἀδελφάκια των. Τὰ τῆς καρδίας πλειονετήματα ἀναπτύσσονται εἰς τὰ τέκνα μου· μὰς ἀγαποῦν, καὶ μολονότι συχνὰ ἐρίζουσι μεταξύ των, ἀγαπῶνται ἀμοιβαίως. Ὁ Ῥοβέρτος εὐχαρίστως βοήθει τὴν Ἀντωνέτταν, καὶ ἡ Ἀντωνέττα πολλὰς περιποιήσεις ἐπιδαψιλεύει εἰς τὸν Ῥοβέρτον. Ἡ δυστυχία τὰ συγκινεῖ· ὁ πατριάρχης ἐκείνης, οὕτως οἱ ἐγγλῶτοι ὀφθαλμοὶ ζητοῦν ἕνα ὀβολόν, τὸ πτωχὸν παιδίον περὶ πεινᾷ, εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ κινήσῃσι τὸν οἶκόν των· ἐρχόνται τότε πρὸς με μὲ παρακλήσεις, ὥπως ἐπιτύχῃσι τὸν ὀβολὸν ἢ τὸ τεμάχιον τοῦ ἄρτου, ἕπερ τοὺς ἰζήτησαν.

Ζητῶ νὰ ἰσχυρῶμαι ὅσον μοι εἶνε δυνατόν τὸ αἶσθημα τοῦ ἔλθους καὶ τῆς συμπάθειας, ὅπερ διεγείρει ἐν τῇ ψυχῇ των ἡ θέα τοῦ πόνου καὶ τῆς δυστυχίας, — τὸ γλυκύτερον καὶ εὐγενέστερον αἶσθημα· ἐξ ὧν ὅσων μὰς ἐδόθησαν νὰ δοκιμάσωμεν ἐδῶ κάτω· — ζητῶ νὰ τὰ συνειθίζω ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς μικράς θυσίας παιγνιδίων καὶ γλυκυμάτων χάριν ἐκείνων, οἵτινες διήγειραν τὸν οἶκτον αὐτῶν. Ἡ ψυχὴ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ καλῆτερα αἰσθηματὰ τῆς ὁμοιάζει τὸ σῶμα· ἔχει ἀνάγκη ἀσκήσεως. Δὲν πρέπει ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη καὶ εὐσπλαγγχνία νὰ εἶνε καθαρῶς θεωρητικαί, καλὸν εἶνε νὰ δεικνύωνται καὶ δι' ἔργων αὐταπαρνήσεως καὶ γενναιότητος. Ἄς συνειθίζῃ τὸ παιδίον ἐξ ἀπαιδῶν ὁνύων, ἐνῷ ζῇ εἰς τοὺς κόλπους τῆς πατρικῆς τοῦ ἀκομή-οικογενείας, ὥς συνειθίζῃ εἰς τὴν θυσίαν καὶ εἰς τὴν αὐταπαρνήσιν, ὅπως δυνηθῇ ἀργότερα νὰ ὑπηρετήσῃ εὐσυνειδήτως τὴν πατρίδα τοῦ καὶ τὴν ἀνθρωπότητα, ὅπως ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ ἐκτελέσῃ τὸ πρὸς τὴν δυστυχίαν καθήκον τοῦ.

Ἀπρίλιος 18 . . .

Ἡ Ἐριέττα ἀνέλαθεν ἐντελῶς ἀναγεννᾶται ὑπὸ τὴν βαλαμωδὴν πνοὴν τῶν πρώτων ὁραίων ἡμερῶν, καὶ μετ' ἡδονῆς ἀπολαμβάνει τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔαρ, ἀλλ' ἡ ἐλαφρότης ἐπέταξε πλὴν ἐκ τοῦ βάλθους τῆς ψυχῆς τῆς, καὶ ἐπέταξε διὰ παντός, διεδέχθη δὲ αὐτὴν γλυκεία καὶ ἡρεμὸς ποταμός. Ἡ μικρὰ μου Μαρία εἶνε ὀλίγον ἀδιάθετος· ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ εἶνε τίποτε· ἴσως ἡ ἐπιρροὴ τῆς ἀνοΐσεως.

Ἀπρίλιος 18 . . .

Ἀνησυχῶ διὰ τὴν Μαρίαν, καὶ ὁ Ἰούλιος, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχραιμία μὲ καθυποχάζει συνήθως, μοι φαίνεται ἐπίσης ὀλίγον ἀνήσυχος. Τοῦ δὲ ἱατροῦ οἱ λόγοι δὲν εἶνε πολὺ ἐνθαρρυντικοί.

Ἀπρίλιος 18 . . .

Λοιπὸν πῇ θέλεις, Ὑψιστε Κύριε; πῇ θυσίαν αὐτὴν; τὸ παιδίον, τὸ ὅποιον μοι ἔδωκας, θέλεις νὰ τὸ ἀναλάβῃς, ὡς ἀπὸ ἀπορρίψεως ἐν τῷ οὐρανῷ, μεταξύ τῶν ἀγγέλων παύσῃ; ἢ ὡς ἀπὸ ἀντιθέσεως ἀπὸ τῆς ἀνθρωπότητας;

ἐκ τοῦ πυρετοῦ καὶ τῆς ἀγωνίας· οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ, οἱ ὁρατοὶ ἐκείνου ὀφθαλμοὶ τοῦ, στρέφονται πρὸς ἐμέ, καὶ μὲ καθυποχέουσιν, ὥς νὰ ἡδυνάμην νὰ τὸ βοηθήσω, ὥς νὰ ἡδυνάμην νὰ τὸ σώσω! Ὡ Μαρία μου! ἔαν τὸ αἷμα τῆς μητρὸς ἡδύναντο νὰ τῷ τὸ τέκνον τῆς, ἡδύνασο καὶ σὺ νὰ ἦσο βεβαία ὅτι θὰ εἴχῃς! Ὡ Θεέ μου, Σὺ, ὁ ὅποιος εἰς χεῖράς σου κρατεῖς τὴν ζωὴν καὶ τὸν θάνατον, Σὺ μόνος δύνασαι νὰ μοῦ τὴν ἀποδώσῃς! . . . Πολυεύσπλαγγνε Σωτὴρ μου, τί πρέπει νὰ πράξω, τί πρέπει νὰ εἰπω διὰ τὸ νὰ μὴ εἰσακούσῃς; . . .

Ἀπρίλιος 18 . . .

Σὺ, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα φέρει, Παναγία Παρθένε, ἐκέλευσε τὸν Θεὸν δι' αὐτὴν! Ὁ Ἰούλιος μὲ κράζει!

Ἀπρίλιος 18 . . .

Οὐδεμία ἀκτίς ἐλπίδος. . . Μάτην ἐρωτῶ τὰ βλέμματα τῶν περικυκλούντων με· τὰ δάκρυα των μόνα προδίδουν τὰς σκέψεις των. . . Κόρη μου! ἀγαπητὴ μου μικρούλα! Ὑποφέρει, κλαίει, παλαίει ἀκόμη πρὸς τὸν θάνατον, στρέφεται πρὸς ἐμέ ὥς νὰ μοι ζητῇ βοήθειαν, καὶ δὲν δύναμαι τίποτε δι' ἐκείνην καὶ αὐτὰί αἱ προσευχαί μου δὲν εἰσάκουονται. . . καὶ ὅμως προσεύχομαι, προσεύχομαι ἀκαταπαύστως. . . Ὡ Θεέ μου, δὲν θὰ πιάσω ἀπὸ τὸ νὰ ἐλπίζω παρ' ὅταν (ἀκολουθεῖ).

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΒΟΛΟΥ

Πρὸς τὸν Σύλλογον τῆς «Ἀναπλάσεως»

Ἀριθ. 24

Ἀθήνας

Κύριε Πρόεδρε,

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὅτι, τὸ Σωματεῖον οὐ προεστάμεθα, κατὰ τὴν Συνεδρίασιν τῆς 26 παρελθόντος μηνὸς Δεβρίου, ἐπιλήφθη τῆς συζητήσεως τοῦ λίαν σπουδαιοτάτου καὶ ενδιαφέροντος τῶν Ἑλληνισμῶν σύμπαντα ζητήματος τῆς Κυριακῆς Ἀργίας, περὶ οὗ καὶ ὁ Ὑμ. Σύλλογος εἰργάσθη καὶ ἐργάζεται πρὸς ἐπίτευξιν αἰτίας λύσεως αὐτοῦ· ἡμεῖς δὲ, ἐκπληροῦντες καθήκον ἐπιβαλλόμενον ἡμῖν ἐκ τῆς θέσεώς μας, καὶ ἐντολὴν τῆς ὁλομελείας τοῦ ἡμετ. Σωματείου, ἐκφράζομεν πρὸς ὑμᾶς τὴν ἄκραν ἡμῶν εὐχαρίστησιν, διὰ τὰς ὑπὲρ τοῦ ζητήματος τούτου ἐνεργείας Σας, καὶ εὐχόμεθα ὅπως μὴ παύσητε ἐνεργούντες πᾶν ὅ,τι δεῖ πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ποθομένου, καὶ ἐστὶ βέβαιον, Ἀξιότιμε Κύριε, ὅτι θ' ἀποκτήσῃτε ἀμέριστον τὴν εὐγνωμοσύνην σύμπαντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἐν Βόλῳ 2 Φεβρουαρίου 1901.

Διατελούμεν μετὰ πάσης Ὑπολήψεως

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐμπορικοῦ Συλλόγου Βόλου
1. Ζάχος.

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀλεξ. Τσάμπαλης.

ΜΑΤΘΑΙΟΣ, ΕΚΔΟΣΙΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Ἐν Ἀθήναις 12 Φεβρουαρίου 1901.

Κύριε Συντάκτα τῆς «Ἀναπλάσεως»

Συγχαίρω τὸν Σύλλογόν μας διὰ τὴν λαμπρὰν ἐκδοσιν τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου μετὰ συντόμου Ἑρμηνείας καὶ προσευχῶν. Εἰμαι κατενθουσιασμένος ἐξ αὐτοῦ. Πολύ μοι ἐχρησέμευε διὰ τὴν οἰκογενειακὴν μου λατρίαν. Κεθ ἐσπέραν ἀναγινώσκω ἐξ αὐτοῦ λίαν τοῦλάχιστον σελίδα, πρῶτον τὸ καίμενον, ἔπειτα τὴν Ἑρμηνείαν τοῦ, καὶ τρίτον τὴν σχετικὴν προσευχὴν.

Νομίζω ὅτι δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξῃ οὔτε εἰς ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Ἀναπλάσεως», ὅστις νὰ μὴ πράττῃ τὸ αὐτό.

Καὶ τοσούτῳ μᾶλλον πρέπει νὰ προμηθευθῇ πάντες ἀπὸ ἐν ταῦχος τῆς ἐκδόσεως ταύτης τοῦ Ματθαίου, ὅσοι εἶνε καὶ λίαν εὐανος. Βιβλίον 350 περίπου σελίδων τῶσαν ὥραϊα δεδομένον νὰ τὸ προμηθεύηται τις μὲ μόνον δραχμὴν 1 καὶ λεπτὰ 20 διὰ κα ταχυδρομικῶς, ἡ μὲ μόνον φρ. χρ. 1 διὰ τὸ ἐξωτερικόν, εἶνε βιβλίον πάμφθονον. Τί πληρώνει κανεὶς; Μόνον τὸ δέσιμον ἀξίζει τόσον. Φρονῶ ὅτι τὸ βιβλίον τοῦτο θὰ συντελέσῃ μεγάλως διὰ τὴν εὐαγγελικὴν μόρφωσιν τοῦ ὀρθοδόξου ἔθνους μας καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν.

Ὁ ἐφορᾶζων σήμερον ἀρχιμανδρίτης κ. Μελέτιος Βαγιανέλλης γίνεται διὰ τῆς δαπάνης τοῦ ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως ταύτης πράγματι ἐθνικὸς εὐεργέτης, καὶ εἶνε σύγχαρητηρίον ἀξίος ὁ μέγας εὐεργέτης τῆς «Ἀναπλάσεως» ὅχι μόνον ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἑλληνίδων πασῶν.

«Ἐν μέλος τῆς Ἀναπλάσεως»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ΥΠΟ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ

Ὅ,τι ἀπὸ πολλοῦ ἐποδοῖτο ἀπὸ ἑκατομύρια Χριστιανῶν ὀρθοδόξων, ἰδοὺ τέλος, χάριτι Θεῶ, ἐπὶ τῆς πατριαρχείας τῆς Α. Θ. Π. Κωνσταντινου τοῦ Ε'. ἔρχεται εἰς φῶς. Καθὼς μὰς ἐπληροφόρησαν αὐθεντικῶς ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, μετ' οὐ πολὺ θίλει περτωθῇ ἡ ἀρξαμένη ἐκδοσις τῆς Καινῆς Διαθήκης κατὰ τὰς ἀναγινωσκόμενας Γραφὰς ἐν τῇ ὀρθοδόξῃ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ· μέχρι τῆς ἀλώσεως. Βάσις τῆς ἐκδόσεως ὑπόκειται τὰ εὐαγγελιστάρια, τὰ ὅποια ἀνεγινώσκοντο ἐν τῇ ναφῇ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, καὶ ὧν περιεσφίζοντο δύο πολυτιμότερα χειρόγραφα.

Τὸ ἔργον, ἔχον ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως, εἶνε θαυμασιόν καὶ ὑπὸ τεχνικὴν. Ἐπὶ χάριτος λίαν ἐκλεκτοῦ χωρεῖ ἡ τύπωσις λίαν φιλοκάλως καὶ διατραναί τὸ ἀποσταλὲν ἡμῖν δῆγμα, οὕτως ὥστε ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος ἐκδοσις τῆς Καινῆς Διαθήκης θὰ γείνη δεκτὴ μετὰ πλείστης δόξης ἀγαλλίας καὶ εὐφροσύνης.

Ἀγαγγέλλοντες τοῦτο, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ἡ ἐκδοσις

αὕτη, συντελουμένη, θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς ἑκατοντάδας χιλιάδας ἀντιτύπων, ὑπὲρ τούτου δὲ δὲν θὰ λείψῃ νὰ ἐνεργήσῃ πᾶν τὸ εἰς αὐτὸν δυνατόν καὶ ὁ ἡμέτερος τῆς «Ἀναπλάσεως» Σύλλογος.

Ο Κ. ΤΑΚΙΝΘΟΣ ΛΟΥΑΖΩΝ

Μὰς ἠρώτησαν ποῖαν ἡμεῖς γνώμην ἔχομεν διὰ τὸν ἐν Ἀθήναις ἐκδομένην πατρίδα Ὑμνηθὸν Λουαζῶν. Ἀπαντῶμεν ὅτι ἐν πρώτοις δι' ἡμᾶς δὲν ὑπάρχει πατὴρ Ὑμνηθὸς Λουαζῶν. Διότι ὅχι μόνον κατὰ τοὺς θεσμούς τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰ νόμιμα τῆς ἡμετέρας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἱερεὺς ἄγαμος, ὅστις ἀυθαίρετως λαμβάνει γυναῖκα, παύει τοῦ νὰ ᾖ ἱερεύς, χωρὶς νὰ ᾖ καὶ σύζυγος νόμιμος, καὶ μένει ἀπλῶς ἕνας κύριος δεινὰ ἡ κύριος τάδε.

Ἀν ὁ κ. Ὑμνηθὸς Λουαζῶν ᾖ ἕξοχος ῥήτωρ, τοῦτο εἶνε ἄλλο ζήτημα. Ἀλλὰ καμμία ἐγγλωττία δὲν δύναται νὰ σώτῃ, εἰς τὰς φρονήματά, δὲν ᾖ ἁδολὰ καὶ αἱ πράξεις δὲν παρουσιάζονται, δὲν λέγω ἀφγοί, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἀνεκταί. Καθ' ἡμᾶς δὲ πρὸ τῆς ῥητορείας τοῦ κ. Λουαζῶν πρέπει νὰ ἐξετασθῇ τὸ ποῖον τῆς χριστιανουσύνης τοῦ.

Πρὸ μιᾶς ἐπταετίας περιέπεσον εἰς χεῖράς μας πνευματικὴς διαθήκη τοῦ κ. Ὑμνηθου Λουαζῶν. Ἐν αὐτῇ ἀποδοκιμάζει τὸ περὶ προπάτορικοῦ ἀμαρτήματος φρόνημα τῆς Ἐκκλησίας, καταδικάζει δὲ καὶ τὴν περὶ αἰώνιου κόλασεως διδασκαλίαν αὐτῆς. Καὶ ἄλλας δὲ πολλὰς δοξασίας ἐκφέρει ἐν τῇ περὶ τῆς ὁ λόγος διαθήκῃ ὁ κ. Ὑμνηθὸς Λουαζῶν μαρτυρούσας ὅτι τάσσει ὑπὲρ τὸν λόγον τοῦ Εὐαγγελίου τὸν ἀτομικὸν τοῦ λόγον, καὶ ὅτι ὁ χριστιανισμὸς τὸν ὅποιον παρὰδέχεται, εἶναι αὐθαίρετόν τι καὶ ἰδιόρρυθμον κατασκευάσμα τῆς ἰδικῆς τοῦ διανοίας, πολὺ ἀπέχον τῆς εὐαγγελικῆς καὶ ἀποστολικῆς διαιτυπώσεως αὐτοῦ.

Τὴν διαθήκην ταύτην θέλομεν ἀναζητήσῃ, ὅπως γνωρίσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Ἀναπλάσεως» τὸν κ. Ὑμνηθὸν Λουαζῶν ἐκ τῶν ἰδίων αὐτοῦ λόγων. Ἄς μὰς ἐπιτραπῇ δὲ νὰ εἰπωμεν ὅτι τὸν ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐκδομένου κύκλου τινῶν δὲν εὐρίσκομεν ἀπλῶς ὑπερβολικόν, ἀλλὰ καὶ ὀλιγοῦς ἀποπν. Τὸ ὀρθόδοξον ἔδαφος δὲν πρέπει βεβαίως ἐκ μισαλλοδοξίας φανατικῆς νὰ ᾖ δυσμενὲς πρὸς ἐρχομένους εἰς αὐτὸ ἑτεροδόξους· ἀλλ' ὅταν οἱ ἑτεροδοξοὶ οὗτοι ᾖ ἀνδρες φρονημάτων ὅλως ἀσυμμετρίκτων πρὸς θεμελιώδη διδάγματα τῆς ὀρθοδοξίας, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ ἱεροὶ τολμημάτων, τὰ ὅποια καὶ ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας γινόμενα θὰ ἐστιγματίζοντο, ἡ πρὸς αὐτοὺς ἐκδήλωσις ὑπερβολικῆς εὐνοίας δὲν μὰς φαίνεται πρᾶξις οὔτε δικαία, οὔτε περισσευμένη.

Ὑπὸ ἐποψίν φωτισμοῦ ἡ διδασκαλία τοῦ κ. Ὑμνηθου Λουαζῶν δὲν ἔχει τι τὸ ἐποικοδομητικὸν διὰ συνειδήσεις, αἰτινὲς θὰ ἦσαν Χριστιανισμὸν γνήσιον, καὶ ὅχι νοθευμένον καὶ προσκρούοντα εἰς καθάρκα καὶ ἀνεκμίσθητα διδάχα.

κατὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Ὑπὸ ἐποψίν δὲ ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἢ πρὸς αὐτὸν ἐπιδεικνύμενα φιλοσοφόντων καὶ τιμῆς φαίνεται ἀτυχεστάτη. Οὕτως ἡ Ορθόδοξος Ἐκκλησία στηρίζεται δι' ἐνδεικτικῆς περιποιήσεως προσώπων, ἀπὸ τὰ ὅποια τὴν χωρίζουν ἄβυσσος καὶ χάσματα, καὶ τὰ ὅποια οὕτω ἐνισχύονται μᾶλλον εἰς τὰς πλάνους των, ὥς ἵσως θεωροῦσι καὶ εἰς ἄλλους εὐπροσδίκτους ἢ ἀδιαφρόνους, οὔτε δι' ἑτεροδοξοῦ Ἐκκλησίαι πόλεμοῦνται διὰ μεγάλων ἐξ ἡμῶν τιμῶν πρὸς ἀποσιμνήσαντα ἐκείνων τέκνα, τὰ ὅποια μετὰ τὴν ἀποσιμνήσαντα των προέβησαν εἰς ἀτόπους καὶ καθ' ἡμᾶς πράξεις καὶ ἠσπασθήσαν νέας πλάνους.

Ἡ Ορθόδοξος Ἐκκλησία θὰ ζήσῃ καὶ θὰ ἰσχύσῃ διὰ τοῦ ἐνθους ζήλου τῶν ποιμένων της, διὰ τῆς ἀγνῆς καὶ ἀνοθεύτου πρὸς τὰ τέκνα αὐτῆς διδασκαλίας, καὶ διὰ τῆς ἐν τῇ σφαίρᾳ αὐτῆς πραγματοποιήσεως καθαρᾶς καὶ ἀψόγου χριστιανικῆς ζωῆς. Αὐτὸ τὸ ἐννοεῖ ὁ λαὸς μας· καὶ ἀποφασίζομεν, θὰ κάμουν ἂν τὰ ἐννοήσουν καὶ δοῖσι καὶ δοῖσι ἐπιδείξαν ἀποκρίματα εἰς περιποιήσεις τοῦ Γάλλου ῥήτορος, τοῦ ὁποίου ἡ πλάνη εἶνε πολὺ ὑπερτέρα τῆς ἐν γλωσσῇ του, καὶ ὅστις ἀπὸ τὴν ὀρθοδοξίαν χωρίζεται ὅχι διὰ γενομένης, ἀλλὰ δι' ἀβυσσού.

ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΘΗ ΑΝΤΙΔΡΑΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΘΕΙΑΣ

Ἡ ἀθεΐα ἐν Ἀθήναις ἐργάζεται, καὶ μεταχειρίζεται διὰ τοὺς σκοποὺς της ὅλας τὰς μεθόδους. Δὲν πιστεύομεν διὰ ταῦτο νὰ ὑπάρχῃ ἀντίρρησης περὶ τοῦ ὅτι οἱ προϊστάμενοι τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ δοῖσι πιστοὶ ὀφειλομένη νὰ ἐργασώμεν ἀγροπνόν, συστηματικὴν καὶ ἰσχυρὰν ἀντίδρασιν κατὰ τῆς τακτικῆς τῶν παρ' ἡμῖν ἀντιγρίστων καὶ ἀθέων.

Τὴν πρωτοβουλίαν πρὸς τοιαύτην ἀντίδρασιν δύναται νὰ καυχῇ ὅτι ἐπραγματοποίησε τὸ ἐν Πειραιεὶ Τμήμα τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως». Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν διεμαρτυρήθη διὰ δώδεκαμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐνώπιον τοῦ Σ.β. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων διὰ τὴν δημοσίευσιν ἐν τῇ «Νεολόγῳ Κωσταντινουπόλεως» ἀρθροῦ καθυβρίζοντος τὸν ὀρθόδοξον κληρὸν καὶ τὴν Ζ'. Οἰκουμένην Σύνοδον, ἀποκαλοῦντος δὲ τὴν ἡμέραν τῆς ἀναστήσεως τῶν Εὐαγγέλιων χρονολογίαν μυστηρίου καὶ καταγγέλλοντος τὴν Ἐκκλησίαν ὡς φρονέουσαν τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα διὰ τῆς χριστιανικῆς ἰδέας.

Δὲν εἴμεθα ἐχθροὶ τῆς ἐλευθέρως συζητήσεως καὶ ἐρεῦνης, οὐδὲ φρονούμεν ὅτι ἡ βία εἶνε ὁ ἀριστος τρόπος ἀπαγωγῆς εἰς τὰς πλάνους τῶν ἀσεβῶν καὶ τὰς μωρίας των. Ἀλλ' ὅταν οἱ προσβάλλοντες τὴν ἐπικρατοῦσαν ὀρθόδοξον καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν ᾗς χυδαῖοι ὑβρισταὶ ἐξευνοῦντες κατ' αὐτῆς λοιδορίας καὶ βλασφημίας ἀναισχύδνουν, ἐννοούμεν νὰ λειτουργήσῃ ὁ νόμος καὶ νὰ διατρανωθῇ ὅτι διὰ τῶν τοιούτων δύο τόποι εἶνε ἐνδεδειγμένοι, ἡ φυλακὴ ἢ τὸ φρενοκομεῖον.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν ὁργανώθη νέου εἶδους ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς πίστεως. Δημοσιογράφοι, ἐρασιτέχναι ἢ ἐξ ἐπαγγέλματος, ὑποκρίνονται τὸν θρησκόν, ἐξάφρονται κατὰ περιόδους τὴν ἡθοιοῦν ἐπιδράσιν τῆς Ἐκκλησίας, ὑμνοῦσι τὸν Ἰησοῦν ἂν πᾶσαν ἐπέτειον τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, μόνον νὰ λάβωσιν ἐπειτα τὴν εὐκαιρίαν νὰ συκοφαντήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ πλάνους ἀνακρούσας ἀρδρὴν τὴν ἀλήθειαν τὴν χριστιανικὴν. Οὕτω εἰς τοὺς «Καίρους» τῆς 13ης τοῦ τρέχοντος μηνὸς κύριος

τις, Ἀνώνυμος Ζωγράφος, ἐδημοσίευσεν μελῶς ἀλλὰ καὶ ἀσεβέστατα τερατολογήματα περὶ τοῦ Ἀπ. Παύλου παρρησιασῆς ὅτι δῆθεν ὁ μέγας οὗτος ἀπόστολος ἔγεινε Χριστιανὸς ἐκ μελέτης τῶν πηγῶν τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, ἐξ ὧν κατείδε τὸ ψεῦδος τοῦ μωσαϊσμοῦ, τὸν δὲ Ἰωάννην τὸν Θεολόγον ἐξαπατήρησεν ὡς Ἑβραῖον στενακέφαλον, μισοῦντά τοὺς ἐθνικοὺς καὶ μὴ βλέποντά πέραν τῶν Ἰουδαϊκῶν ὁρίων, τὸν δὲ Ἰακώβον παρουσίασεν ὡς ἀποκαλοῦντα «κενὸν λόγον» τὴν διδασκαλίαν τοῦ Παύλου. Ἡ «Ἀκρόπολις» ἐξ ἄλλου πρὸ τινος, ἀποκαλοῦσα τσακίλι τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Πατρῶν, εὗρισκεν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς εὕρηται μόνον ἐν τῇ μασσονίᾳ! Ἀφήνομεν δὲ πλέον τούτους ἄλλας δηλητηριάσεις τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ διαπραττομένας συχνὰ συχνὰ ἀπὸ τῶν δημοσιογραφικῶν στηλῶν διαφανερᾶς ἀρνήσεως ἢ διὰ δολιχείας καὶ κακοήθους στρεβλώσεως τῆς Χριστιανικῆς ἀληθείας.

Καὶ πιστεύομεν μὲν καὶ ἡμεῖς ὅτι πύλαι ἄδου οὐ κατισχύουσι τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ γνωρίζομεν ὅτι τὰ νὰ μὴ προστατεύωνται τὰ πρόβατα κατὰ τῶν λύκων ἀποταγεῖ προδοσίαν τῆς πίστεως, καὶ ὅτι ὅπου οἱ εὐσεβεῖς ἀργοῦσιν, ἐνῷ οἱ ἄθεοι μαίνονται, ὁ διάβολος εὐρίσκει καιρὸν νὰ συλλέσῃ ἔσση καὶ προσωρινῶς Ἐκκλησίαν κοιμώμενην, ἥτοι Ἐκκλησίαν νεκρωμένην. Διὰ τοῦτο ἡ ἐργάνωσις ἀντιδράσεως κατὰ τὴν δόλιν καὶ τῆς μαχίας τῶν ἀθέων εἶνε ἐπιτακτικὴ, ὁ δὲ ἡμέτερος Σύλλογος ἐν τῷ κύκλῳ του θὰ πράξῃ ὅ,τι δύναται κατὰ τῶν ὑβριστῶν καὶ τῶν διαστοφῶν τῆς πίστεως τῶν προβαλλόντων ἀπὸ τὰς χυδαῖα ματὰ δημοσιογραφικῶν τινῶν ὁργάνων. Τὴν ἐργάνωσιν ταύτην ἀπ' Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς θὰ ἐπεκτείνωμεν καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας, καὶ ἐλπίζομεν νὰ διδάξωμεν τοὺς ἐμπαίκτας τούτους τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρωπίνων, ὅτι δημοσιογράφοι ἀθεοὶ καὶ ἀντίχριστοι δὲν θὰ ἐλπίζουν τοῦ λοιποῦ οὔτε εἰς τὴν δεκάραν οὔτε εἰς τὴν πεντάραν τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, ὅστις μόνον εἰς μίαν ἀθεράπευτον παραφροσύνην θὰ ἀνεχθῇ νὰ πληρώσῃ τοὺς δηλητηριαστάς καὶ τοὺς φονεῖς του.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ ΤΟΥ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Τὸν
Μιχαὴλ καὶ Νικολάου Ι. Γαλανοῦ.

Ἐκδόσις μηνιαία κατὰ τεύχη.

Ἐξεδόθη καὶ τὸ Θ' τεύχος τοῦ Β' τόμου.

Τιμὴ ἐκάστου τεύχους

Ἐν τῇ ἐσωτερικῇ	Δρ. 1
Ἐν Τουρκίᾳ	1) 4 τοῦ μετρίστου
Ἄλλοι	1 φρ. χρυσῶν

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ 4 Μαγίου

ἘΥΑΓΓΕΛΙΟΝ Μάρκ. Η' 34—38 καὶ Θ' 1.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Ἑβρ. Δ' 14—15 καὶ Ε' 1—6.

ΘΕΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

Εἰς τὰς ΛΑΙΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐν τῇ ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

Σαββάτω 24 Φεβρουαρίου, ὥρ. 6 1) 2—7 1) 2 μ.μ.

Κυριακῇ 25 Φεβρουαρίου, ὥρ. 6 1) 2—7 1) 2 μ.μ.

Ἐν τῇ ἐν Μετρώμει

Πέμπτῃ 22 Φεβρουαρίου, ὥρ. 7—8 μ.μ.

Κυριακῇ 25 Φεβρουαρίου, ὥρ. 3—4 μ.μ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΔΗΣΜΑ

68—Ὁδὸς Ἀδριανῶν—66